

INDENRIGSMINISTERIET

København, den 16. maj 1984

I forbindelse med mit brev af 11. april 1984 til folketingets kommunaludvalg om de henvendelser til udvalget om forslag til lov om apoteksvirksomhed (L 109) og forslag til lov om ændring af lov om apotekervæsenet (L 110), som har bilag 1-9, skal jeg bekræfte modtagelsen af yderligere en række henvendelser, senest bilag 42 til L 109 (brev af 3. maj 1984 fra Dansk Farmaceutforening) og bilag 4 til L 110 (brev af 11. maj 1984 fra Dansk Farmaceutforening).

Til henvendelserne skal jeg knytte følgende bemærkninger:

Ad bilag 10, 15, 17 og 20

Landbrugets Fællesorganisation har i en skrivelse af 28. marts 1984 til folketingets kommunaludvalg (L 109 - bilag 10) anført nogle bemærkninger vedrørende den i apotekerlovsforslaget forudsatte afskaffelse af den rabat på 10 pct., som apotekerne yder de distribuerende dyrlæger.

Fællesorganisationen finder, at der er tale om en fornuftig og almindelig rabat ved »storkøb«, og at bortfaldet af rabatten vil bevirke, at dyrlægerne straks via monopoltilsynet får deres honorar hævet med et tilsvarende beløb.

Den oprindelige baggrund for rabatordningen var et ønske om at friholde de distribuerende dyrlæger for tab i forbindelse med lagerføring m.v. af lægemidler til landbruget. Rabatprincippet er imidlertid blevet kritiseret for at kunne motivere dyrlægerne til upåkrævet lægemiddeldistribution og lægemiddelanvendelse og derved indebære risiko for forekomst af uønskede restkoncentrationer af lægemidler i animalske produkter. Såvel landbrugsministeriet og veterinærdirektoratet som dyrlægeforeningen har på denne baggrund tidligere tilsluttet sig et forslag om bortfald af dyrlægerabatten. Dyrlægeforeningen har tidligere karakteriseret dyrlægerabatten som værende direkte uforsvarlig og har udtalt, at prisen på veterinære lægemidler bør være ens til dyrlæge og til forbruger. Foreningen har nu senere givet udtryk for, at

dens udtalelser er blevet fejlfortolket. I et notat af 6. april 1984 (L 109 - bilag 20) anfører foreningen, at den hidtidige ordning har fungeret rationelt og effektivt, og at ændring kan have fordyrende omlægninger til følge.

Som anført i min besvarelse af udvalgets spørgsmål 7 finder jeg, at der er grundlag for at bevare en del af den hidtidige rabat. En nedsættelse af rabatten til 5 pct. vil efter min opfattelse være rimelig. Den omkostningsletelse, der herved opnås for apotekerne, vil muliggøre en tilsvarende nedsættelse af lægemiddelpriserne.

Med hensyn til dyrlægenes honorarer og takster kan jeg oplyse, at dyrlægeforeningen i dag anmelder takster for visse veterinære ydelser til monopoltilsynet. Taksterne er alene vejledende for medlemmerne og dækker ikke alle forekommende ydelser. Den enkelte landmand må derfor også selv medvirke til at påse, at dyrlægen ikke tager uforholdsmæssigt høje honorarer eller gebyrer for de leverede ydelser.

I en skrivelse af 2. april 1984 til kommunaludvalget (L 109 - bilag 15) har formanden for Landbrugets Veterinære Konsulent-tjeneste, Laurs Sommer, udtalt sig imod et bortfald af dyrlægerabatten og anført, at dette vil bevirke en forhøjelse af dyrlægehonorarerne samt derudover bevirke, at dyrlægerne ikke længere vil yde den service, det er at distribuere lægemidler til landbruget. For så vidt angår spørgsmålet om dyrlægenes fortsatte distribution af lægemidler skal jeg henvisse til min besvarelse af udvalgets spørgsmål 7 og for så vidt angår spørgsmålet om en forhøjelse af dyrlægehonorarerne til de ovenfor anførte bemærkninger vedrørende skrive-lsen fra Landbrugets Fællesorganisation.

De Danske Landboforeninger, Landbrugsrådet og Danske Husmandsforeninger har i en fællesskrivelse af 4. april 1984 til kommunaludvalget (L 109 - bilag 17) anført nogle bemærkninger dels vedrørende bortfaldet af dyrlægerabatten, dels vedrørende spørgsmålet om etableringen af et særligt »landbrugets apotek«. For så vidt angår førstnævnte har